

Dr Robert A. Peterson, Teologia Łukasza – Dzieje Apostolskie,

sesja 14, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 1

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 14, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 1.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat Łukasza i teologii, kontynuując studiowanie Dziejów Apostolskich.

Szukajmy Pana. Drogi Ojczy, dziękuję za Twoje słowo. Dziękuję za zapis Dziejów Apostolskich dotyczący szerzenia ewangelii we wczesnym kościele. Błogosław nam i pracuj w naszych umysłach i sercach, modlimy się przez Jezusa Chrystusa, Pośrednika. Amen.

Widzieliśmy wprowadzenie FF Bruce'a do Dziejów Apostolskich w jego nowym międzynarodowym komentarzu do Nowego Testamentu, a następnie solidne wprowadzenie zawierające wiele ważnych tematów i idei w Przesłaniu Dziejów Apostolskich Dennisa Johnsona.

Przyjrzymy się teraz mojemu Kościołowi w Dziejach Apostolskich. Przegląd. Cóż, pozwólcie, że przeczytam trochę przed przeglądem.

Łukasz spisał jedną wielką historię w dwóch księgach: swojej ewangelii i Dziejach Apostolskich. Dzieje się tak z wielu powodów, ale trzy wyróżniają się. Po pierwsze, jak widzieliśmy już wiele razy, prologi do Łukasza i Dzieje Apostolskie wskazują na intencję Łukasza w formie pisemnej.

Zgadza się z Howardem Marshall, że prolog ewangelii „ma prawdopodobnie odnosić się do obu części dwutomowego dzieła. Luke”, Historyk and Theolog, s. 40. Ponadto prolog do Dziejów Apostolskich określa ewangelię Łukasza jako „pierwszą narrację”.

Dzieje Apostolskie 1:1 do 3. Pozwól mi to uzyskać od ESV. „W pierwszej księdze opisałem, Teofilu, wszystko, co Jezus zaczął czynić i nauczać aż do dnia, w którym został wzięty do góry, po tym jak przez Ducha Świętego wydał polecenia wybranym przez siebie apostołom. Po swoich cierpieniach ukazał się im żywy, dając liczne dowody, ukazując się im przez czterdzieści dni i mówiąc o królestwie Bożym”.

Po drugie, Dzieje Apostolskie Łukasza są ze sobą powiązane, ponieważ ewangelia się kończy, a Dzieje Apostolskie zaczynają się od wzmianek o wniebowstąpieniu Jezusa.

Prolog do Dziejów Apostolskich W prologu do Dziejów Apostolskich Łukasz przypomina czytelnikom, że jego ewangelia była cytatem o wszystkim, co Jezus zaczął czynić i czego nauczał aż do dnia, w którym został wzięty do nieba. To nawiązuje do końca ewangelii, gdzie Łukasz pisze, że Jezus ich opuścił i został zabrany do nieba (Łk 24,51).

Po trzecie, trzeci powód, dla którego Łukasz i Dzieje Apostolskie stanowią tak naprawdę jedną całość. Początek Dziejów Apostolskich wypełnia prorocstwo Jezusa na końcu Ewangelii Łukasza, gdzie oznajmiwszy uczniom, że są Jego świadkami, oznajmił i oto Ja wam posyłam to, co obiecał mój Ojciec. A ty pozostań w mieście, aż otrzymasz moc z wysokości, Łk 24,49.

Dzieje Apostolskie skupiają się wokół świadectwa umoczonych Duchem apostołów o zmartwychwstałym Chrystusie. Zatem, Łukasz, Dzieje Apostolskie należy studiować na dwa sposoby. Pojedynczo Ewangelia Łukasza, Dzieje Apostolskie, ale także razem jako dwie części jednego dzieła, Łącznik Łukasza Dzieje Apostolskie.

Zarys Kościoła w Dziejach Apostolskich. Duch Święty wyposaża apostołów do świadectwa, Dzieje Apostolskie 1. Przesłanie wczesnego kościoła, Dzieje Apostolskie 2:32 do 41. Działalność wczesnego kościoła, Dzieje Apostolskie 2:42 do 47.

Słudzy wczesnego kościoła, Dzieje Apostolskie 6, 1 do 7. Bóg zbawia pogan, Dzieje Apostolskie 10:34 do 48, jak już widzieliśmy, ogromna i bardzo ważna zmiana, nie tylko w Dziejach Apostolskich, ale w historii całej Biblii.

Numer szósty, Dzieje Apostolskie 13. Bóg suwerennie działa wśród pogan pośród prześladowań, Dzieje Apostolskie 13:44 do 52.

Numer siedem, łaska i jedność w kościele, Dzieje Apostolskie 15:6 do 11. Sobór Jerozolimski.

Fragment ósmy, przykład posługi kościelnej Pawła, Dzieje Apostolskie 2:18 do 32. I na koniec Paweł w więzieniu, ale ewangelia nie jest związana, Dzieje Apostolskie 28, 23 do 31. Po pierwsze, Duch Święty wyposaża apostołów do świadectwa, Dzieje Apostolskie 1, 4 do 11.

Przebywając u nich, Jezus nakazał im, aby nie odchodzili z Jerozolimy, ale czekali na obietnicę Ojca, o której powiedział: Słyszeliście ode mnie, bo Jan chrzczył wodą, ale wy będziecie ochrzczeni Duchem Świętym przez niewiele dni od teraz. Gdy się więc zeszli, zapytali go: Panie, czy w tym czasie przywrócisz królestwo Izraelowi? Powiedział do nich: Nie wasza to rzecz znać czasy i pory, które Ojciec ustalił swoją władzą, ale otrzymacie moc, gdy zstąpi na was Duch Święty, i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei i Samarii, i aż po krańce ziemi. A gdy to

powiedział, a oni na to patrzyli, został uniesiony w górę i obłok zabrał go sprzed ich oczu.

A gdy oni patrzyli w niebo, gdy on szedł, oto dwóch mężów stanęło przy nich w białych szatach i rzekli: Mężowie galilejscy, dlaczego stoicie i patrzycie w niebo? Ten Jezus, który wzięt od was do nieba, przyjdzie w taki sam sposób, w jaki widzieliście Go wstępującego do nieba. Już sam początek Dziejów Apostolskich przypomina czytelnikom polecenie Jezusa skierowane do uczniów pod koniec Ewangelii Łukasza, aby pozostali w Jerozolimie do czasu, aż ześle obietnicę Ojca. Dzieje Apostolskie 1:4. Odzwierciedlając ten sam język, Łukasza 24:49. ESV tłumaczy, obietnica Ojca.

Pozostać w Jerozolimie, dopóki nie ześle im obietnicy Ojca, Ducha Świętego, w nowości i mocy. Łukasza 24:49. Co więcej, Jezus łączy początek Łukasza z Dz 1 i 2, kiedy mówi, cytuję, gdyż Jan chrzcił wodą, ale wy za kilka dni zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym. Dzieje Apostolskie 1:5. Przepowiednia Jana Chrzciciela, że Mesjasz ochrzci Kościół Duchem Świętym, pojawia się we wszystkich czterech ewangeliiach, co jest niezwykle.

Występuje to we wszystkich czterech ewangeliiach, jest powtórzone w Dziejach Apostolskich 1, a następnie w Dziejach Apostolskich 2 Jezus wypełnia przepowiednię, wylewając Ducha Świętego na Kościół. Zwłaszcza w tym sensie istnieje związek pomiędzy Łukaszem a Dziejami Apostolskimi. Już na początku Łukasz przywołuje tę wypowiedź Jana Chrzciciela w Ewangelii Łukasza 3:16. Zatem Łk 3,16. Przepowiednia Jana Chrzciciela, że Mesjasz ochrzci Kościół Duchem.

Łk 24. Przypomnienie obietnicy Ojca i przyjścia Ducha Świętego do Jerozolimy. Dzieje Apostolskie 1. Jezus powtarza prorocstwo Jana.

Istnieje zatem powiązanie pomiędzy początkiem i końcem Łukasza, a końcem Łukasza i początkiem Dziejów Apostolskich. Te rzeczy są powiązane w ten sposób. Jezus powtarza prorocstwo Jana w Dziejach Apostolskich 1 i wypełnia je w Dziejach Apostolskich 2. Oznacza to, że ewangelie wymagają księgi Dziejów Apostolskich, zwłaszcza Łukasza.

Są niekompletne. Niekompletne? Mówią o śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa, co jest częścią definicji ewangelii. Musi zawierać pewne nauki i życie Jezusa, ale najważniejsza jest Jego śmierć i zmartwychwstanie.

Jak mogą być niekompletne? Są niekompletne w tym sensie, że wszyscy czterej przepowiadają, że Mesjasz będzie chrzcił kościół Duchem Świętym, a nie czyni tego w żadnej ewangelii. Nie krytykuję ewangelii, gdy mówię, że wymagają, aby księga Dziejów Apostolskich wypełniła prorocstwo Jana. I znajdujemy tę rzecz, która powtarza się w Dziejach Apostolskich 1. Jak moglibyśmy tego nie zauważyć? A następnie dokonane w Dziejach Apostolskich 2. To spełnienie samo w sobie jest

świadectwem żydowskich pielgrzymów, którzy udali się do Jerozolimy na Pięćdziesiątnicę.

Gdy bowiem Duch napełnił apostołów, mówili różnymi językami, zdumiewając słuchaczy. Każdy bowiem słyszał wielkie dzieła Boga w swoich ojczystych językach. Dzieje Apostolskie 1:4 do 12.

Piotr wyjaśnił, że to, co usłyszeli, było spełnieniem proroctwa Joela. Aby Bóg w dniach ostatecznych wylał swego Ducha na wszystkich ludzi. Dzieje Apostolskie 1:17, cytując Joela 2:28 do 32.

Joela 2:28 do 32. I stanie się potem, że wyleję Ducha mojego na wszelkie ciało. Wasi synowie i wasze córki będą prorokować.

Wasi starcy będą śnić sny. A wasi młodzieńcy będą mieli wizje. W owych dniach wyleję Ducha mego nawet na służebnice i służebnice.

I uczynię cuda na niebie i na ziemi. Krew, ogień i słupy dymu. Słońce zamieni się w ciemność, a księżyc w krew.

Zanim nadejdzie wielki i straszny dzień Pański. I stanie się, że każdy, kto będzie wzywał imienia Pańskiego, będzie zbawiony. Albowiem na górze Syjon i w Jerozolimie będą ci, którzy uciekną, jak powiedział Pan.

A wśród ocalałych będą ci, których Pan powołuje. Kazanie Piotra, które potem nastąpiło, przyprowadziło wielu do Pana, jak zobaczymy w następnym fragmencie. Jedenastu zapytało Jezusa, czy przywróci wówczas królestwo Izraelowi.

Łagodnie ich zgał i przywrócił ich skupienie, wskazując, że nie powinni się przejmować datami spełnienia proroctw. Bo to była sprawa Ojca. Dzieje Apostolskie 1:6 i 7. Zamiast tego mieli skupić się na zadaniu światowej ewangelizacji.

Dzieje Apostolskie 1:8. Ale otrzymacie moc, gdy Duch Święty zstąpi na was. Będziecie moimi świadkami w Jerozolimie, w całej Judei i Samarii, i aż po krańce ziemi. Werset 8. Nie od razu zrozumieli, że słowa Jezusa oznaczały świadectwo wobec pogan, ale raczej je zrozumieli, mówiąc o świadectwie wobec Żydów w rozproszeniu.

Trudno przecenić znaczenie Dziejów Apostolskich 1:8. William Larkin słusznie nazywa to poleceniem i obietnicą, ponieważ jest to jedno i drugie na raz. Łączy moc Ducha i ewangelizację. Zawiera także zarys geograficzny postępu ewangelii, a tym samym zarys Księgi Dziejów Apostolskich.

David Peterson wyjaśnia to w swoim komentarzu do Nowego Testamentu „Dzieje apostoła pielgrzyma”. „Jezus powtarza słowa i koncepcje z Izajasza 49:6”. w cytacie

obietnica Królestwa Bożego to nie tylko przywrócenie ocalałego Izraela, ale odnowienie powołania Izraela, aby był światłem dla narodów, aż po krańce ziemi. Peterson cytuje Tideh, wywyższenie Jezusa i przywrócenie Izraela w Dziejach Apostolskich 1. Harvard Theological Review 79, strona 286.

Dzieje Apostolskie 1:8 to raczej przepowiednia i obietnica sposobu, w jaki ten boski plan zostanie wypełniony, a nie nakaz. Pozostała część książki pokazuje, jak do tego doszło. Najpierw w Jerozolimie, rozdziały 2-7.

Następnie w całej Judei i Samarii, rozdziały 8-12. A potem aż po krańce ziemi, rozdziały 13-28. A gdy uczniowie patrzyli, Jezus wstąpił w obłoku sprzed ich oczu, a oni patrzyli dalej.

Przerwało im dwóch aniołów w promiennej szacie, którzy zapytali, dlaczego ciągle patrzą w niebo. Czasami Biblia jest zabawna. Dzieje Apostolskie 1:9-11.

Powiedzieli, że ten sam Jezus, który został od was wzięty do nieba, przyjdzie w taki sam sposób, w jaki widzieliście Go idącego do nieba. W wersecie 11 aniołowie przypomnieli uczniom, że Jezus powróci. Sugerowało to, że uczniowie musieli przestać patrzeć w niebo i zająć się wielkim zleceniem.

Zatem nowotestamentowy lud Boży to ci, których On wyposaża i powołuje do misji. Duch Święty uzdolni ich do dzielenia się dobrą nowiną ze zgubionym światem. Lud Boży to także ci, którzy tęsknią za powtórным przyjściem Chrystusa.

Są zatem ludem misyjnym i eschatologicznym. Bach podkreśla te spostrzeżenia, omawiając ostateczny cel Dziejów Apostolskich 1:8 dla Kościoła. Cytuj, wyrażenie „koniec ziemi” ma zatem zasięg geograficzny i etniczny, obejmujący wszystkich ludzi i miejsca.

Powołanie Kościoła polega na tym, aby mieć kierunek misyjny i eschatologiczny. Zamknij cytaty, Darrell Bach, Dzieje Apostolskie, komentarz egzegetyczny Bakera do Nowego Testamentu, strony 65 i 66. Nasz drugi fragment Dziejów Apostolskich mówiący o ludu Bożym w Nowym Testamencie to przesłanie wczesnego kościoła zawarte w Dziejach Apostolskich 2:32-41.

Przez cały czas liderem był Piotr. Och, powiedział kilka głupich rzeczy. On nigdy nie pójdzie na krzyż – mówi.

A Jezus mówi: Zejdź mi z oczu, szatanie. Tak. A potem trzykrotnie wypiera się swego Pana i zapiera się Go.

Przed małymi służącymi, co jest dla mnie po prostu zdumiewające. Chociaż chyba powinnam spojrzeć w lustro. Zatem Bóg go łamie, a Jezus go przywraca w Ewangelii Jana 21.

Tak jak Piotr pragnie prywatnej audiencji u Jezusa, wyskakując z łodzi, przedostając się do obecności Jezusa. Jezus prowadzi go przez głęboką pokutę, sprawiając, że trzykrotnie potwierdza swoją miłość do Jezusa, co w pewnym sensie łamie mu serce. Ale Piotr przez cały czas był wielkim przywódcą, ale teraz został obdarzony Duchem w nowy i potężny sposób.

Jest nieustraszony i jest bardzo używany przez Boga we wczesnym kościele. Dzieje Apostolskie 2:32-41 zawierają przynajmniej część kazania, jak wszystkie kazania w Dziejach Apostolskich, a podsumowanie własnymi słowami Łukasza. Bracia, werset 29, mogę wam z całą pewnością powiedzieć o patriarsze Dawidzie, że zarówno umarł, jak i został pochowany, a jego grób znajduje się u nas aż do dnia dzisiejszego.

Będąc więc prorokiem i wiedząc, że Bóg mu przysiągł, osadzi na swoim tronie jednego ze swoich potomków, 2 Samuela 7. Przewidział i mówił o zmartwychwstaniu Chrystusa, że nie został porzucony w Hadesie ani jego ciało nie zaznało skażenia. Tego Jezusa, werset 32, wskrzesił Bóg, a my wszyscy jesteśmy tego świadkami. Jest to swego rodzaju definicja tego, kim jest apostoł.

Będąc tedy wywyższony na prawicę Boga i otrzymawszy od Ojca obietnicę Ducha Świętego, zesłał to, co wy sami widzicie i słyszycie. Albowiem sam Dawid nie wstąpił do nieba, ale sam mówi: Rzekł Pan mojemu Panu, usiądź po mojej prawicy, aż postawię twoich wrogów jako podnózek. Niech więc cały dom Izraela wie na pewno, że Bóg uczynił go zarówno Panem, jak i Chrystusem, tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście.

A gdy to usłyszeli, zaniepokoiili się i powiedzieli Piotrowi i pozostałym apostołom: Bracia, co mamy zrobić? Rzekł do nich Piotr: Nawróćcie się i niech każdy z was da się ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Bo obietnica jest dla was i dla waszych dzieci, i dla wszystkich, którzy są daleko, każdego, kogo Pan, Bóg nasz, powołuje do siebie. I wieloma innymi słowami świadczył i nadal ich napominał, mówiąc: Ratujcie się spośród tego przewrotnego pokolenia.

Tak więc ci, którzy przyjęli jego słowo, zostali ochrzczeni i tego dnia zostało przyłączonych około trzech tysięcy dusz. Ludzie stali się i stają się nowotestamentowym ludem Bożym, wierząc w przesłanie apostołów o Jezusie. Widzimy to już w dniu Pięćdziesiątnicy, gdy Piotr głosi Chrystusa i wierzy trzy tysiące ludzi.

Jakie było przesłanie pierwotnego kościoła? Gdy Bóg wylał na apostołów Ducha Świętego, Piotr wyjaśnił to zjawisko cytując Księgę Joela 2,28-32. Zakończenie tego cytatu stanowiło dobre pomost do kazania Piotra. Wtedy każdy, kto będzie wzywał imienia Pańskiego, zostanie zbawiony, Dzieje Apostolskie 2:21, cytując Joela 2:32.

Jak to często bywa w Nowym Testamencie, Piotr interpretuje cytaty Pana ze Starego Testamentu jako Pana Jezusa. Przesłanie Nowego Testamentu jest przesłaniem zbawienia w imieniu Jezusa. Jezus jest w centrum przesłania wczesnego Kościoła, o czym świadczą kolejne słowa Piotra.

Drodzy Izraelici, posłuchajcie tych słów. Ten Jezus z Nazaretu był mężem, którego Bóg poświadczył wam przez cuda, cuda i znaki, których Bóg przez niego dokonywał wśród was, jak sami wiecie. Dzieje Apostolskie 2:22.

Piotr odwołuje się do zapoznania słuchacza z ziemską służbą Jezusa, poświadczoną przez Boga czyniącego przez Niego cuda. Następnie apostoł od razu przechodzi do sedna sprawy, świadcząc o ukrzyżowaniu i zmartwychwstaniu Jezusa w wersetach 23 i 24. Piotr szczegółowo omawia rzeczywistość zmartwychwstania Jezusa, przedstawiając je jako wypełnienie prorocत्व Starego Testamentu w Psalmie 16, w Dziejach Apostolskich 2. :25-32.

Piotr podkreśla fakt, że apostołowie, zgodnie z Dz 1,8, są świadkami zmartwychwstania Jezusa. Bóg wskrzesił tego Jezusa, cytuję, wszyscy jesteśmy tego świadkami, zacytuj, werset 32. Złożywszy świadectwo o śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa, Piotr w dalszym ciągu mówi o swoim wywyższeniu.

To, wraz z jego zmartwychwstaniem, obejmuje wniebowstąpienie, sesję i wylanie Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy, werset 33. Popiera to również na podstawie Pisma Świętego, cytując słowa Dawida z Psalmu 110:1. Pan oświadczył mojemu Panu: usiądź po mojej prawicy, aż uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp. Dzieje Apostolskie 2:34-35.

Następnie Piotr stosuje swoje przesłanie o Jezusie. Niech więc cały dom Izraela wie z pewnością, że Bóg uczynił tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście, zarówno Pana, jak i Chrystusa, werset 36. W swoim kazaniu o Pięćdziesiątnicy Piotr ustanawia wzór, który powtarza w swoich kazaniach w Dziejach Apostolskich.

W tym samym zdaniu zawiera ocenę Jezusa przez Żydów, o czym świadczy ich poparcie dla jego ukrzyżowania, z czym kontrastuje ocenę Jezusa przez Boga, o czym świadczy wskrzeszenie go z martwych. Ten wzór pojawia się po raz pierwszy na samym początku kazania Piotra, po cytacie Joela 2:28-32. „Tego Jezusa ukrzyżowaliście i zabiliście rękami bezbożnych. Bóg go wskrzesił.” Dzieje Apostolskie 2:23-24. Z całą mocą Piotr powtarza ten wzór w wersecie 36.

„ Dlatego niech cały dom Izraela wie z całą pewnością, że Bóg uczynił tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście, zarówno Panem, jak i Mesjaszem”. To jest puenta kazania Piotra o Pięćdziesiątnicy.

Jego słuchacze byli współwinni ukrzyżowania Jezusa, lecz Bóg Ojciec go wskrzesił, ogłaszając go publicznie zarówno Panem, jak i Mesjaszem. Ponieważ Duch Święty działa, wypełniając Dzieje Apostolskie 1:8, słowa apostołów mają natychmiastowy i miażdżący wpływ na jego słuchaczy. Ich serca zostały przebite i zapytali apostołów, braci, co mamy czynić? Werset 37.

Piotr nie traci czasu na udzielenie odpowiedzi. Pokutujcie i ochrzczycie się każdy z was w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Werset 38.

Uznając, że odegrali rolę w morderstwie Mesjasza, słuchacze Piotra mogliby uważać się za osoby, którym nie można przebaczyć. Na szczęście apostołowie nie traktowali ich tak, jak wskazuje pocieszająca odpowiedź Piotra. Na to wskazuje pocieszająca odpowiedź Piotra.

FF Bruce wyjaśnia, cytując, odpowiedź była niewymownie pocieszająca. Choć mogłoby się to wydawać niewiarygodne, Piotr powiedział im, że nawet teraz jest nadzieja. Niech żałują za swoje grzechy i zwrócą się do Boga.

Niech przyjmą chrzest w imię Jezusa wyznawanego jako Mesjasz. Wtedy nie tylko otrzymają odpuszczenie grzechów, ale otrzymają także dar Ducha Świętego. Dar, który został dany samym apostołom zaledwie kilka godzin wcześniej.

FF Bruce, Księga Dziejów Apostolskich, Nowy Międzynarodowy Komentarz do Nowego Testamentu, s. 75. Werset ten zrodził pytania, które pokrótce omówimy. Po pierwsze, jako właściwą odpowiedź na ofertę zbawienia wymienia się pokutę bez wiary.

Rzadko kiedy oba są wymieniane razem. Zobacz Dzieje Apostolskie 19:2 i 20:21, gdzie znajdziesz przykłady połączenia wiary, pokuty i wiary. Dzieje Apostolskie 19:2, 20:21. I zazwyczaj albo pokuta, Dzieje Apostolskie 5:31, Dzieje Apostolskie 11:18, albo wiara, Dzieje Apostolskie 15:9, 26:18 są wspomniane, sugerując drugie.

Jeszcze raz. Rzadko kiedy oba są wymieniane razem. Zwykle wspomina się o pokucie lub wierze, sugerując jedno.

Razem, Dzieje Apostolskie 19:4, 20:21. Sama pokuta, 5:31, 11:18. Sama wiara, 15:9, 26:18. Oznacza to, że samo wspomnienie przez Piotra o pokucie nie stanowi problemu. Zbawienie polega na odwróceniu się od grzechu, pokucie i zwróceniu się

do Chrystusa, tak jak jest On ofiarowany w Ewangelii, czyli wiary. Najlepiej jest traktować pokutę i wiarę jako dwie strony jednego medalu.

Po drugie, opierając się na słowach Piotra, pokutujcie i dajcie się ochrzcić na odpuszczenie waszych grzechów. Niektórzy nauczali o odrodzeniu przez chrzest, zarówno niemowląt, jak i dorosłych. Chociaż takie włączenie jest możliwe na podstawie tego tekstu, zaprzecza temu pozostała część Nowego Testamentu, w tym pozostała część Dziejów Apostolskich. David Peterson ma rację, pisząc o chrzcie.

„Nie jest to prawo, które może zapewnić błogosławieństwa zbawienia bez prawdziwej pokuty i wiary”. Peterson, Dzieje Apostolskie 155.

Jego komentarz jest bardzo dobrym wyborem dla wykształconych laików. Opiera się na wielu badaniach, ale jest przedstawiona jasnym i zrozumiałym językiem z przypisami, które poprowadzą Cię dalej, jeśli naprawdę chcesz się tam dostać. Po trzecie, jak już wspomniałem, słowa Piotra, obietnica jest dla wszystkich, którzy są daleko, ilu ich powoła Pan, nasz Bóg.

Słowa te zapowiadają, że ewangelia dotrze do pogan, chociaż apostołowie prawdopodobnie rozumieli to jako odnoszące się do Żydów rozproszonych po całym imperium. Bóg skorygował ich zrozumienie, wysyłając Piotra do Korneliusza i wzywając Pawła do zbawienia jako apostoła pogan. Po czwarte, wbrew porządkowi w dniu Pięćdziesiątnicy, tutaj Bóg daje Ducha Świętego jako dar po tym, jak ludzie uwierzą.

Werset 38. David Peterson przedstawia kwestię daru Ducha w Dziejach Apostolskich z odpowiedniej perspektywy. Cytat: Dar Ducha czasami poprzedza, a czasami następuje po chrzcie wodnym w innych kontekstach.

Porównaj 8:11, 8:14-17, 9:17-18, 10:44-48, 19:5-6. Jeszcze raz. Dar Ducha czasami pojawia się przed, a czasem po chrzcie wodnym.

8:11, 8:12, przepraszam, oraz 14:17, 9:17-18, 10:44-48, 19:5-6. Co zaskakujące, Duch Święty działał poprzez mocne przesłanie Piotra z jego ostrzeżeniem: cytuję: „Bądź zbawiony od tego skorumpowanego pokolenia”, werset 40. W rezultacie tego dnia dołączyło do nich około 3000 osób, werset 41.

Jest to pierwsza wzmianka Łukasza o wielkim rozwoju wczesnego kościoła. Daje ich więcej, jak już widzieliśmy. Ten fragment może nas wiele nauczyć na temat tożsamości ludu Bożego Nowego Testamentu.

Opisani są jako ci, którzy pokutują i wierzą, jak przypuszczano, gdy słyszeli przesłanie apostołów o Jezusie. Wierzą, że Jezus został ukrzyżowany i że Bóg wskrzesił go trzeciego dnia, wypełniając proroctwa Starego Testamentu i jako dowód, że jest

Panem i obiecanym Mesjaszem. Jezus jest Panem, który zbawia grzeszników, Dzieje Apostolskie 5:31.

Bóg wywyższył tego człowieka na swoją prawicę jako wodza i zbawiciela, aby dać Izraelowi pokutę i przebaczenie grzechów, 5:31. W rezultacie lud Boży cieszy się odpuszczeniem grzechów przez Jezusa i poddaje się chrześcijańskiemu chrztowi. Bóg daje swojemu ludowi Nowego Testamentu Ducha Świętego, aby go odrodził i zamieszkał.

Bóg uczy ich o wiele więcej o Duchu, niż nauczał w Starym Testamencie. Ponadto lud Boży otrzymał Ducha, który wzmocnił ich ewangelizację. Chociaż w Dziejach Apostolskich przewodzą apostołowie, z pewnością Larkin ma rację, cytując, że cały Kościół i każdy członek musi podjąć się tego zadania.

Wszyscy, którzy przyjmują naukę apostolską, stają się świadkami. Bill Larkin, Dzieje Apostolskie, strona 41. Przykłady każdego członka będącego świadkiem znajdują się w Dziejach Apostolskich 14:2 i 3:22, 15 do 18, a także w wersecie 20.

14:2 i 3, rozdziały 22:15 do 18 i 20. Trzeci fragment opisujący lud Boży w Dziejach Apostolskich to działalność wczesnego kościoła w Dziejach Apostolskich 2:42 do 47. Łukasz zapewnia wgląd w niektóre istotne działania ludu Bożego wczesnego kościoła w Dziejach Apostolskich 2:42.

do tego, dostanę to od ESV, i poświęcili się nauce apostołów i wspólnocie, łamaniu chleba i modlitwom. To są rzeczy, w których uczestniczył wczesny Kościół. Zauważ, że czynności były wykonywane wspólnie.

Wierzący uczestniczyli w swoim życiu. Oczywiście, w grę wchodziła indywidualna inicjatywa, ale cechą charakterystyczną wczesnego kościoła była wspólnota. Każdy z nich cieszył się osobistą relacją z Chrystusem i cieszyli się nią razem.

Dzielili się Chrystusem, oddając się nauce apostolskiej, dzieląc swoje życie w Chrystusie, jedząc wspólne posiłki, łącznie z Wieczerzą Pańską, i modląc się za siebie nawzajem. Przeanalizujemy po kolei każde z tych czterech działań. Po pierwsze, pierwsi wierzący zobowiązali się do przyjęcia doktryny apostolskiej.

Jak widzieliśmy, omawiając ostatni fragment, kazanie Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy było przeplatane fragmentami Starego Testamentu z Księgi Joela 2, Psalmu 16 i Psalmu 110. Ale zauważcie, że jednocześnie słowa Piotra z kazania, jeśli nie cytują Pisma Świętego, były także odbierane przez słuchaczy jako słowo Boże. Jego kazania były autorytatywne, uczyły Bożej prawdy i napominały słuchaczy, jak pojednać się z Bogiem.

Zarówno Pismo Święte, jak i słowa Piotra, wygłoszone jako apostoł, były autorytatywne dla teologii i etyki. Były one Bożym objawieniem wyrażonym w ludzkich słowach, w takim samym stopniu, w jakim jest pisane słowo Boże. I oczywiście wszystkie prorocze przesłania Starego i Nowego Testamentu nie stały się częścią pisanego słowa Bożego.

Powiedzielibyśmy, że słowo pisane jest najważniejsze. Ale inne prorocze proklamacje były równie odkrywczyste. Bóg dał nam to, czego chciał, abyśmy mieli w swoich zapisanych słowach proroczych i apostoelskich.

Zarówno Pismo Święte, jak i słowa Piotra, wygłoszone jako apostoł, były autorytatywne dla teologii i etyki. Czy to oznacza, że wszystko, co powiedział Peter, było właśnie takie? Nie. Kiedy pani Peter kazała Piotrowi wyrzucić śmieci, jakkolwiek by nie była, nie było to objawienie od Boga.

To właśnie wtedy, gdy przemawiali w imieniu Boga jako apostołowie, ich słowa były objawieniem od Boga. Choć brzmi to górnolotnie, to prawda. Wierzący Żydzi przyjęli apostoelskie kazanie Piotra jako samo Słowo Boże.

Okazali skrucę i zostali ochrzczeni. Po drugie, pierwsi chrześcijanie poświęcili się wspólnocie, dzieleniu życia w Chrystusie. Nowotestamentowa idea wspólnoty, greckie słowo koinonia, ma większą wagę, niż zwykle przypisujemy dzisiejszej idei wspólnoty, kawie i pączkom w podziemiach kościoła.

Rozważ te teksty. Bóg jest wierny. Jesteście przez Niego wezwani do wspólnoty z Jego Synem, Jezusem Chrystusem, Panem naszym.

1 Koryntian 1:9. Nie wprzegajcie się w jarzmo z tymi, którzy nie wierzą. Bo jakie partnerstwo istnieje między sprawiedliwością a bezprawiem? Albo co wspólnego ma światło z ciemnością? 2 Koryntian 6:14. Łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boga i społeczność Ducha Świętego niech będą z wami wszystkimi. 2 Koryntian 13:13, słynne błogosławieństwo.

Jeśli zatem w Chrystusie jest jakaś zachęta, jeśli jest jakaś pociecha w miłości, jeśli jest jakaś społeczność w Duchu, jeśli jest jakieś uczucie i miłosierdzie, Filipian 2:1. A następnie 1 Jana 1, wersety 3 i 5 do 7. To, co widzieliśmy i słyszeliśmy, ogłaszamy wam, abyście i wy mieli z nami społeczność. I rzeczywiście, nasza społeczność jest z Ojcem i Jego Synem, Jezusem Chrystusem. Bóg jest światłem.

I nie ma w nim absolutnie żadnej ciemności. Jeśli mówimy, że mamy z Nim społeczność, a mimo to chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie praktykujemy prawdy. Jeśli chodzimy w światłości, jak on sam jest w światłości, społeczność mamy między sobą, a krew Jezusa, Jego Syna, oczyszcza nas od wszelkiego grzechu.

1 Jana 1:3, 5 i 7. W tekstach Nowego Testamentu społeczność to sposób mówienia o Bożym zbawieniu, którym dzieli się się z wierzącymi, tak aby mieli wspólnotę z Ojcem (1 Jana 1:3) z Synem. 1 Koryntian 1:9. 1 Jana 1:3 i Ducha Świętego. 2 Koryntian 13:13.

Filipian 2:1. Teksty te mówią o zbawieniu, aby chrześcijanie mogli mieć partnerstwo z Ojcem, Synem i Duchem Świętym. I to wszystko. 1 Jana 1 jest szczególnie pouczający, ponieważ łączy społeczność wierzących z Bogiem, Ojcem i Synem oraz społeczność wierzących z innymi wierzącymi, między sobą.

To prowadzi nas z powrotem do Dziejów Apostolskich 2:32. Społeczność, jaką dzielą wierzący, to przede wszystkim dzielenie się z nami zbawieniem przez Boga, abyśmy byli partnerami Ojca, Syna i Ducha Świętego. Wywodząc się z tej społeczności z boskością, mamy także społeczność między sobą. Dzieje Apostolskie 2:32. Porównaj Galacjan 2:9. Tak więc pierwsi wierzący dzielili się między sobą Bożym partnerstwem w zbawieniu.

Dzielili się sprawami Chrystusa, życiem wiecznym i przebaczeniem grzechów. Ich społeczność była naprawdę bogata i satysfakcjonująca. Nic dziwnego, że czasami prowadziło to również do dobrowolnego dzielenia się majątkiem, jak pokazują wersety następujące po Dziejach Apostolskich 2:42.

Po trzecie, wierzący uczestniczyli w łamaniu chleba. Łukasz w swoich pismach trzy razy wspomina o łamaniu chleba. Łukasza 24:35. Potem zaczęli opisywać, co wydarzyło się w drodze do Emaus, co oznaczało i jak dał się im poznać, Jezus, przy łamaniu chleba.

Dzieje Apostolskie 24:35. Dzieje Apostolskie 2:42. Przywiązywali się do nauki apostołów, do wspólnoty, do łamania chleba i do modlitwy. Dzieje Apostolskie 2:42. Dzieje Apostolskie 20 i werset 7. Pierwszego dnia tygodnia zebraliśmy się na łamanie chleba. Paweł rozmawiał z nimi, a ponieważ następnego dnia miał już wychodzić, rozmawiał aż do północy.

Dzieje Apostolskie 20 i werset 7. Rozwlekły kaznodzieja. Nie ma zgody co do tego, z czego to wynika. David Peterson zaprzecza, jakoby „łamanie chleba” odnosiło się do Wieczerzy Pańskiej i zamiast tego utrzymuje, że Dzieje Apostolskie 2:42 „w sposób oczywisty odnoszą się do wspólnych posiłków spożywanych przez pierwszych uczniów w ich domach, werset 46”. Komentarz Petersona do Dziejów Apostolskich, s. 161. Jest to trafna interpretacja faktu, że uczniowie – cytuję – łamali chleb od domu do domu w wersecie 46.

Ale czy jest to właściwa interpretacja wersetu 32, a zwłaszcza wersetu 20 i 7? Na marginesie zauważam, że Łukasza 24:35 również wspomina się o wspólnym posiłku. Nie widzę tam Wieczerzy Pańskiej w Łk 24, w powiedzeniu o drodze. Czy nasze serca nie pałały, gdy łamał chleb? To nie jest Wieczerza Pańska.

Jest to posiłek, którym Jezus podzielił się z uczniami w drodze do Emaus. Inni badacze Nowego Testamentu widzą prawdopodobne odniesienie do Ducha Świętego w 2:32, a konkretne w 27. Bruce napisał odnośnie 4:34.32, cytując: łamanie chleba oznacza tutaj coś więcej niż zwykłe wspólne spożywanie pokarmu.

Bez wątpienia wskazane jest regularne przestrzeganie Wieczerzy Pańskiej, ściśle cyt. FF Bruce, Księga Dziejów Apostolskich, s. 79. Dla 27 utrzymuje, że łamanie chleba prawdopodobnie oznacza wspólny posiłek, podczas którego sprawowana była Eucharystia, ściśle cytując.

Bruce, Book of Acts, 408. Marshall rozumie łamanie chleba z 4,32 jako określenie Łukasza na to, co Paweł nazywa Wieczerzą Pańską i przyjmuje, że zgromadzili się, aby łamać chleb w 20 i wersecie 7 w ten sam sposób. Howard Marshall, Acts, Tyndale New Testament Commentary, tom zastępczy, strony 83 i 325. Zgadza się, że 4:32 prawdopodobnie odnosi się do Wieczerzy Pańskiej obserwowanej jako wspólny posiłek, a 20 i werse 7 zdecydowanie tak ze względu na kontekst kościelny.

„W pierwszy dzień tygodnia zebraliśmy się na łamanie chleba”. Paweł rozmawiał z nimi, Dzieje Apostolskie 20 i werse 7. Peterson okazuje sprawiedliwość, gdy choć nie zgadza się z J. Boehmem, cytuje jego konkluzję w przypisie. Cytuj, posiłek z werse 20 i werse 7 w kontekście misji Pawła musi być posiłkiem kultowym opisanym przez Pawła jako Wieczerza Pańska w 1 Koryntian 11 i wersecie 20.

Peterson, Acts of the Apostle, s. 161, przypis 109, cytując J. Boehma, Theological Dictionary of the New Testament, tom 3, s. 731. Kittel, 3731. Po czwarte, chrześcijanie oddawali się modlitwie.

Nie tylko dzielił ich głód teologii apostolskiej, dzielenie się Chrystusem między sobą i wspólne uczestnictwo w Wieczerzy Pańskiej, ale oddawali się zbiorowej modlitwie. Larkin wnikliwie zauważa, cytując: Łukasz przedstawia modlitwę jako integralną część życia Kościoła. Jest to zasadnicze ogniwo łączące Jezusa z Jego ludem, który pod jego przewodnictwem i siłą realizuje dzieło Jego Królestwa.

Larkin, Dzieje Apostolskie, s. 61. W naszym następnym wykładzie podejmiemy ten temat i będziemy dalej przyglądać się nowotestamentowemu ludowi Bożemu w Dziejach Apostolskich.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 14, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 1.